

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-438/12

**Irmengard Weber
κατά
Mechthilde Weber**

(αίτηση του Oberlandesgericht München για την έκδοση προδικαστικής απόφασης)

«Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 — Άρθρο 22, σημείο 1 — Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία — Διαφορές σχετικές με εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων — Φύση του δικαιώματος προαίρεσης — Άρθρο 27, παράγραφος 1 — Εκκρεμοδικία — Έννοια των αγωγών που έχουν ασκηθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων και έχουν το ίδιο αντικείμενο — Σχέση μεταξύ των άρθρων 22, σημείο 1, και 27, παράγραφος 1 — Άρθρο 28, παράγραφος 1 — Συνάφεια — Κριτήρια εκτίμησης ενόψει αναστολής της διαδικασίας»

Περίληψη — Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 3ης Απριλίου 2014

1. Ένδικη διαδικασία — Προφορική διαδικασία — Επανάληψη — Υποχρέωση επανάληψης της προφορικής διαδικασίας προκειμένου να δοθεί στους διαδίκους η δυνατότητα να καταθέσουν παρατηρήσεις επί νομικών ζητημάτων που τέθηκαν με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα — Δεν υφίσταται
(Άρθρο 267 ΣΛΕΕ· Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρο 83)
2. Προδικαστικά ερωτήματα — Αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου — Εκτίμηση της αναγκαιότητας και της λυσιτέλειας των υποβαλλόμενων ερωτημάτων
(Άρθρο 267 ΣΛΕΕ)
3. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διεθνής δικαιοδοσία και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις — Κανονισμός 44/2001 — Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία — Διαφορές σχετικές με εμπράγματα δικαιώματα επί ακινήτων — Έννοια — Αγωγή με την οποία αμφισβητείται η εγκυρότητα της άσκησης ενός δικαιώματος προαίρεσης — Εμπίπτει
(Κανονισμός 44/2001 του Συμβουλίου, άρθρο 22, σημείο 1)
4. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διεθνής δικαιοδοσία και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις — Κανονισμός 44/2001 — Εκκρεμοδικία — Αγωγές που έχουν ασκηθεί ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών κρατών μελών — Δικαστήριο που επιλήφθηκε δεύτερο της διαφοράς και έχει αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει του άρθρου 22, σημείο 1, του κανονισμού — Υποχρέωση του δεύτερου επιληφθέντος δικαστηρίου να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία μέχρις ότου διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του πρώτου επιληφθέντος δικαστηρίου — Δεν υφίσταται
(Κανονισμός 44/2001 του Συμβουλίου, άρθρα 22, σημείο 1, 27 § 1 και 35 § 1)

1. Βλ. το κείμενο της απόφασης.

(βλ. σκέψεις 28-30)

2. Βλ. το κείμενο της απόφασης.

(βλ. σκέψεις 33-37)

3. Το άρθρο 22, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι ανήκει στην κατηγορία των διαφορών που αφορούν «υποθέσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, η αγωγή με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι είναι ανίσχυρη η άσκηση ενός δικαιώματος προαίρεσης το οποίο βαρύνει ορισμένο ακίνητο και παράγει αποτελέσματα έναντι πάντων.

Πράγματι, το δικαίωμα προαίρεσης το οποίο βαρύνει ένα ακίνητο και καταχωρείται στο κτηματολόγιο παράγει αποτελέσματα όχι μόνο έναντι του οφειλέτη, αλλά εγγυάται επίσης έναντι των τρίτων ότι ο κάτοχος του δικαιώματος αυτού έχει το δικαίωμα να μεταβιβάσει την κυριότητα του ακινήτου, οπότε, αν συναφθεί σύμβαση πώλησης μεταξύ ενός τρίτου και του κυρίου του βαρυνόμενου ακινήτου, η έγκυρη άσκηση του δικαιώματος προαίρεσης έχει ως αποτέλεσμα να είναι η πώληση ανίσχυρη έναντι του κατόχου του δικαιώματος αυτού και να τεκμαίρεται ότι η πώληση έχει συναφθεί μεταξύ του κατόχου του δικαιώματος αυτού και του κυρίου του ακινήτου υπό τους όρους που έχουν συμφωνηθεί μεταξύ του κυρίου αυτού και του τρίτου. Κατά συνέπεια, όταν ο τρίτος αγοραστής αμφισβητεί την εγκυρότητα της άσκησης του εν λόγω δικαιώματος προαίρεσης, με την αγωγή αυτή επιδιώκεται κατ' ουσία να εξακριβωθεί κατά πόσον η άσκηση του δικαιώματος προαίρεσης διασφάλισε το δικαίωμα του κατόχου του δικαιώματος προαίρεσης να μεταβιβάσει την κυριότητα του επίμαχου ακινήτου. Στην περίπτωση αυτή, η διαφορά αφορά εμπράγματο δικαίωμα επί ακινήτου και εμπίπτει στην αποκλειστική δικαιοδοσία του δικαστηρίου της τοποθεσίας του ακινήτου.

(βλ. σκέψεις 45-47, διατακτ. 1)

4. Το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι το δικαστήριο που επιλήφθηκε δεύτερο της διαφοράς είναι υποχρεωμένο, πριν αναστείλει τη διαδικασία κατ' εφαρμογή της διάταξης αυτής, να ελέγξει κατά πόσον, λόγω της μη τήρησης του κανόνα για την αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία που προβλέπει το άρθρο 22, σημείο 1, του εν λόγω κανονισμού, η απόφαση που ενδέχεται να εκδώσει επί της ουσίας το δικαστήριο που επιλήφθηκε πρώτο της διαφοράς δεν θα αναγνωριστεί στα άλλα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

Πράγματι, αν το πρώτο επιληφθέν δικαστήριο εκδώσει απόφαση κατά παράβαση του άρθρου 22, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, η απόφαση αυτή δεν μπορεί να αναγνωριστεί στο κράτος μέλος του δικαστηρίου που επιλήφθηκε δεύτερο. Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο επιληφθέν δικαστήριο δεν έχει πλέον την ευχέρεια να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία ούτε να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του και είναι υποχρεωμένο να αποφανθεί επί της ουσίας της αγωγής που έχει ασκηθεί ενώπιόν του, προκειμένου να διασφαλίσει την τήρηση αυτού του κανόνα για την αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία.

(βλ. σκέψεις 55, 56, 60, διατακτ. 2)